

det ærede Medlem Hr. Søren Svendsen omtalte, medens det konservative Folkepartis reelle Tanke var den, at ingen Tjenestemand i Udenrigsministeriet maatte drive Forretning eller Erhvervsvirksomhed, indehave Stilling udenfor Statstjenesten, hvortil der var knyttet varig Løn, eller være Medlem af Bestyrelser eller Repræsentantskaber for Selskaber af erhvervs-mæssig Karakter. Det var vor reelle Stilling, og til denne Stilling var der knyttet den Bemærkning i Landstingets Betænkning til Lovforslaget, at Paragraffen i sin nye Affattelse gav samme Betyggelse som den, der var ønsket i Folketingets Affattelse. Efter hvad den ærede Ordfører for Venstre (Søren Svendsen) og den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Valdemar Olsen) har udtalt, kan jeg sikkert gaa ud fra, at Lovforslaget aldrig vil blive til Lov, men at det Forhold, vi ønskede indført for de udenrigsministerielle Embedsmænd, vil træde i Kraft den 1. April 1923.

Med Hensyn til Sagens Realitet kan vi nøje holde os til de Synspunkter, vi fremsatte, da Loven om Udenrigstjenesten var til Behandling. Den Gang drog vi et skarpt Skel mellem Udenrigsministeriets Tjenestemænd paa den ene Side og andre Tjenestemænd paa den anden Side, idet vi i Betænkningen udtalte, at en general Ordning af Forholdet er en meget indviklet og vanskelig Sag, fordi der er talrige Tjenestemænd, hvis Adgang til privat Erhverv ikke kan bringe dem i Konflikt med deres Tjenestemandsstilling. Og længere henne udtaler vi, at naar vi faar ordnet Forholdet for vore udenrigsministerielle Tjenestemænd, vil det ganske automatisk sikre en Ordning paa andre Omraader af Statstjenesten, hvor et tilsvarende Forhold maatte gøre sig gældende, medens man paa den anden Side ingen Grund ser til at gribe ind i Tjenestemandens Privatvirksomhed, hvor lignende Forhold ikke er til Stede". Hr. Schovelin gaar i sine Udtalelser i Landstinget saa langt, at han vil være med til at gribe ind, blot hvor der er Mistanke om, at den Stilling, Tjenestemanden har, kunde misbruges i hans private Tjenesteforhold. Derimod maa vi stille os afvisende overfor de Tanker, som den ærede Ordfører for Venstre (Kragh) gav Udtryk for i Landstinget, naar han udtalte, at Hensigten med Ændringen var, at Tjenestemandene i Fremtiden ikke faar Tilladelse til at have Bierhverv i andre Tilfælde end saadanne, hvor Undtagelsen maatte findes selvfølgelig eller tvingende nødvendig. Naar

Socialdemokraterne ved Lovforslagets Behandling hævdede, at naar man kunde nægte Tjenestemandene i Udenrigsministeriet Adgang til Bierhverv, skyldtes det den højere Løn, der ydedes dem. saa maa vi fra vort Partis Side paa en Tid, hvor der ikke kan være Tale om Lønforhøjelse, ja, hvor der i den nærmeste Tid er Tale om større Lønreduktioner for vore Tjenestemænd, absolut hævde, at vore Tjenestemænd maa have en saadan Løn, at der ikke af den Grund behøver at være Tale om Bierhverv.

Lønningsloven af 12. September 1919 er kun to Aar gammel, den blev skabt under Krigen, den blev vedtaget, medens Krigens hærgende Følger endnu virkede forstyrrende paa alle de mange forskellige Forhold, og der har derfor ogsaa vist sig at være Grund til at foretage en Række Ændringer i den. Gennem den nu foreslaaede Ændring af § 44 vil man forsøge at gennemføre en ny Ordning, der har den største Betydning for Samfundets Opfattelse af Tjenestemandene som Borgere i vort Samfund. Det maa være en Selvfølge, at Tjenestemandene, hvis Erhvervsbetingelser udelukkende bestemmes af Statsmagten, ligesom ethvert andet Erhverv, hvor Staten griber ind, kan kræve de stabileste mulige Arbejdsforhold; begrundet Utryghedsfølelse her som ved andre Erhverv vil altid fremkalde berettiget Misfornøjelse. Vi bør ikke svække Tilliden til Staten ved at vedtage Love, som krænker det, der er Statens første Op-gave, nemlig ubetinget retfærdig Behandling af Statens Borgere, hvad enten det drejer sig om en stor Gruppe eller en mindre Gruppe. Derfor maa vi kræve, at der ikke fra Statens Side unødigt gribes ind i den enkelte Tjenestemand's Dispositionsret, i Tjenestemandens personlige Frihed, men det gør man, saa snart blot en Del af Statens Tjenestemand's private Liv lægges ind under Administrationens Tilsyn og Vilkaarlighed, saa snart man vil begynde at øve Kontrol med Tjenestemandens Frihed. Vi forstaar ikke, at Staten har noget at gøre med, hvad en Mand anvender sin Fritid til, om han anvender den til Lediggang eller til Forædling i forskellige Henseender eller til Bestyrelse af en Formue eller til at drive et eller andet hæderligt Erhverv. Jeg kender intet Omraade ude i det private Liv, hvor man vil forsøge at gribe saadan ind i den personlige Frihed, som man søger i det her foreliggende Lovforslag, som det er mig en stor Glæde, at det ærede Medlem Hr.